

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola XXXVII. Gregorii Papae I. Ad Natalem Episcopvm Salonitanvm. De
conuiuiis iustis & iniustis, aliisque rebus: & de Honorato archidiacono.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

namini, rationē attendite. Postquam recordandæ memoriæ Vigilius papa in vrbe regia constitutus contra Theodoram tunc Augustam & Acephalos damnationis promulgauit sententiam, tunc Romana vrbs ab hostibus adita & captiuata est. Ergo bonam causam habuerunt Acephali, & iniuste damnati sunt, post quorum damnationem talia contigerunt? Absit. Hoc enim nec nostrum quempiam, nec alios qui catholicæ fidei mysteriis instituti sunt dicere, vel aliquo modo confiteri conuenit. His denique cognitis, ab hac quandoque iam deliberatione recedite.

Pelagii papæ II. librū de tribus capitulis mittit.

Vt igitur de tribus capitulis animis vestris ablata dubietate possit satisfactio abundanter infundi, librum quem ex hac re sanctæ memoriæ decessor meus Pelagius papa scripserat, vobis vtile iudicaui transmittere. Quem si deposito voluntariæ defensionis studio puro vigilantique corde sapius volueritis relegere, eum vos per omnia secuturos, & ad vnitatem nostram nihilo minus reuersuros esse confido. Porro autem si post huius libri lectionem in ea qua estis volueritis deliberatione persistere, sine dubio non rationi operam sed obstinationi vos dare monstratis. Vnde iterum habita locutione caritatem vestram admoneo, vt quoniam Deo suffragante fidei nostræ integritas in causa trium capitulorum inuiolata permansit, mentis tumore deposito, tanto citius ad matrem vestram, quæ filios suos expectat & inuitat, ecclesiam redeatis, quanto vos ab ea quotidie expectari cognoscitis.

EPISTOLA XXXVII.

GREGORII PAPÆ I.

AD NATALEM EPISCOPVM SALONITANVM.

De conuiujs iustis & iniustis, aliisque rebus: & de Honorato archidiacono.

Gregorius Natali episcopo Salonitano.

Ioan. diacon. libro 3. cap. 35.

Gen. 18.

QVASI oblita præcedentium scriptorum serie, sola vestræ beatitudini quæ ad dulcedinem pertinerent loqui decreueram: sed dum vestra epistola ad priora scripta ratiocinando reuocat, iterum forsitan quædam quæ minus libeant narrare compellor. In conuiuiorum etenim defensionem vestra fraternitas Abrahamæ conuiuium me-

morat, in quo, teste sacro eloquio, tres angelos suscepisse perhibetur. Sed hoc exemplo neque nos beatitudinem vestram de conuiuio reprehendimus, si hanc suscipere angelos in hospitalitate cognoscimus. Rursum narrat Isaac *Genes. 27.* satiatur benedictionem filio dedisse. Quæ vtraque veteris testamenti, quia ita sunt gesta per historiam, vt tamen signarent aliquid per allegoriam, vtinam valeamus sic res gestas legendo percurrere, vt possimus etiam gerendas prouidendo sentire. Ille quippe in tribus angelis vnum salutans, trinitatis subsistentias vnius substantiæ esse declarauit. Ille vero satiatus benedixit filium, quia qui diuinis epulis repletur, illius sensus in prophetiæ virtutem tenditur. Diuinæ autem epulæ sacri eloquii verba sunt. Si igitur assidue legitis, si exemplum ab exterioribus trahentes interna penetratis, quasi de agri venatione satiati mentis ventrem repletis, vt anteposito filio, suscepto videlicet populo, possitis ventura nuntiare. Sed iam in hoc sæculo caligat qui de Deo aliquid prophetat: quia profecto dignum est vt hic iam per concupiscentiam minus videat, cuius sensus per allegoriam intus coruscat. Hæc ergo ad vosmet ipsos trahite, & si vos tales cognoscitis, nihil est quod de vestra æstimatione dubitetis. Gaudere quoque beatitudinem vestram inuenio, si voracis nomen cum rerum auctore sustineat. Quod ego breuiter expono, quia si de vobis falsum dicitur, nomen hoc veraciter cum rerum auctore sustinetis. Si vero de vobis verum est, hoc de illo falsum fuisse quis dubitet? absolueret vos non valet par nomen, quorum dispar est causa. Nam cum eo crucem etiam periturus latro suscepit: sed quem reatus proprius tenuit, par crucifixio non absoluit. Ego autem quantis valeo precibus deprecor, vt sanctissimam fraternitatem vestram auctori nostro non solum nomen, sed etiam causa coniungat. Conuiuia autem communia, quæ ex intentione impendendæ caritatis fiunt, recte sanctitas vestra in suis epistolis laudat. Sed tamen sciendum est, quia tunc ex caritate veraciter prodeunt, cum in eis nulla absentium vita mordetur, nullus ex irrisione reprehenditur, & non inanes in eis sæcularium negotiorum fabulæ, sed verba sacræ lectionis audiuntur: cum non plus quam necesse est seruitur corpori, sed sola eius infirmitas reficitur, vt ad vsum exercendæ vir-

Grat. diff.
44. cap. 6.

tutis habeatur. Hæc itaque si vos in vestris conuiujs agitis, abstinentium fateor magistri estis. Quod ergo Pauli apostoli testimonium ad me posuistis, in quo ait: *Qui non manducat, manducantem non iudicet*, omnino existimo incongruum fuisse: quia neque ego non comedo, neque ad hoc a Paulo dictum est, ut membra Christi, quæ in eius corpore, id est, in ecclesia inuicem sibi caritatis compage connexa sunt, nullam de se vlllo modo curam gerant. Sed si neque ego ad te, neque tu aliquid pertineres ad me, iure tacere compellerer, ut eum non reprehenderem, qui emendari non posset. Hæc ergo sententia solummodo propter eos dicta est, qui illos iudicare student, quorum sibi cura commissa non est. At postquam nos auctore Deo vnum sumus, si ea quæ nobis corrigenda sunt tacemus, valde delinquimus. Ecce fraternitas tua ægre tulit se de conuiujs a me esse reprehensam, cum ego, qui etsi hanc non vita, tamen loco transgredior, ab omnibus corripì, ab omnibus emendari paratus sim. Et hunc solum mihi amicum æstimo, per cuius linguam ante apparitionem districti iudicis meæ maculas mentis tergo. Illud autem, frater dulcissime, quod tribulationibus pressum te legere posse abnegas, minus ad excusationem idoneum puto, cum Paulus dicat: *Quaecumque scripta sunt, ad nostram doctrinam scripta sunt, ut per patientiam & consolationem scripturarum spem habeamus*. Si igitur ad consolationem nostram sacra scriptura præparata est, tanto magis eam debemus legere, quanto magis nos conspiciamus sub tribulationum fasce lassari. Si vero in ea solummodo sententia est fidendum, quam in epistola vestra posuistis, qua Dominus dicit: *Cum tradent vos, nolite cogitare quomodo, aut quid loquamini, dabitur enim vobis in illa hora quid loquamini. Non enim vos estis qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri, qui loquitur in vobis*. Sacra ergo ad nos eloquia frustra mandata sunt, quia repleti spiritu verbis exterioribus non egemus. Sed aliud est, frater carissime, quod angustiati persecutionis tempore absque dubitatione confidere, aliud quod in tranquillitate ecclesiæ agere debemus. Oportet enim nos per spiritum hunc modo legendo percipere quæ possumus, si cōtigerit causa in nobis esse, etiam patiendò demonstrare. Valde vero in epistola vestra gaudius sum, quod vos exhortationi studium dare fatemini. In

hoc

Rom. 14.

Rom. 15.

Matth. 10.

hoc etenim scio quia curam vestri ordinis solerter agitis, si ad auctorem vestrum & alios trahere curatis. Quod autem in eodem loco dicitis vos mei similes non esse, post obortam laticiam me illico contristastis; quia laudes meas per irrisionem dici existimo, quas per veritatem minime recognosco. Ago autem omnipotenti Deo gratias, quia per vos quidem hæretici ad sanctam ecclesiam reuocantur. Sed curare vobis necesse est, ut ipsi quoque, qui intra sanctæ ecclesiæ gremium continentur, ita vivant, quatenus eius aduersarii prauis moribus non existant. Nam si non diuino desiderio, sed terrenis cupiditatibus voluptatibusque deferuiunt, intra eius gremium filii alieni nutriuntur. Quod autem vos fatemini ecclesiasticos ordines ignorare non posse, ego quoque hoc de vobis per omnia scio, atque idcirco valde contristor: quia cum rerum ordinem scitis, in me, quod peius est, sciendo deliquistis. Postquam enim ad beatitudinem vestram, & decessoris mei, & mea in causa Honorati archidiaconi scripta directa sunt, tunc contempta vtriusque sententia præfatus Honoratus proprio gradu priuatus est. Quod si quilibet ex quatuor patriarchis fecisset, sine grauissimo scandalo tanta contumacia transire nullo modo potuisset. Tamen postquam fraternitas vestra ad suum ordinem rediit, nec ego meæ, nec decessoris mei iniuriæ memor sum. Quod vero dicitis nostris temporibus de-

Grat. 15. qu.
2. cap. 10.

bere seruari quæ a meis quoque prædecessoribus tradita atque custodita sunt, absit hoc a me, ut statuta maiorum confacerdotibus meis in qualibet ecclesia infringam; quia mihi iniuriam facio, si fratrum meorum iura perturbo. Sed cum responsales vestri aduenerint, quæ inter vos & præfatum Honoratum archidiaconum sint gesta cognoscam, & ex ipso meo examine perpendetis, quia si pars vestra per iustitiam fulta est, nihil aduersi a me perfere-
tis, sicut nec ante pertulistis. Sin vero sæpefato Honora-

Grat. 24.
qu. 3. c. 25.

to archidiacono in assertionem suam iustitia suffragatur, ex eius absolutione monstrabo; quia personas etiam quas noui in iudicio non agnosco. De excommunicationis vero articulo, quæ tamen interposita conditione gradus, secundo vel tertio iam ut ita dicam, ex necessitate subiuncta est, beatitudo vestra immerito queritur, cum

Concil. Tom. 13.

Mm

2. Cor. 10.

Paulus apostolus dicat: *In promptu habentes ulcisci omnem inobedientiam.* Sed ista iam transeant, ad nostra redeamus. Si enim recte agit, ego domno Natali non possum coniunctus non esse, cuius me affectui valde esse debitorem noui.

EPISTOLA XXXVIII.

GREGORII PAPÆ I.

AD IOANNEM EPISCOPVM SCYLLATINVM.

Visitationem ecclesiarum Tauriatinensis & Turritanæ imponit.

Gregorius Ioanni episcopo Scyllatino.

Ioan. diac.
libro 3. c.
22.

OBITVM Paulini Tauriatinensis ecclesiæ, sed & illius Turritanæ ecclesiæ antistitem, directa relatio patefecit. Quapropter visitationis destitutarum ecclesiarum fraternitati tuæ operam solenniter delegamus, quam ita te conuenit exhibere, vt nihil de prouectionibus clericorū, redditu, ornatu, ministeriisque, vel quidquid illud est, in patrimonio eiusdem a quoquā præsumatur ecclesiæ. Et ideo fraternitas tua ad prædictas ecclesias ire properet, & assiduis adhortationibus clerum plebemque earumdē ecclesiarum admonere festinet, vt remoto studio, vno eodemque consensu talem sibi præficiendum expetant sacerdotem, qui & tanto ministerio dignus valeat reperiri, & a venerandis Canonibus nullatenus respuatur. Qui dum fuerit postulatus, cum solennitate decreti omnium subscriptionibus roborati, & directionis tuæ testimonio litterarum ad nos veniat consecrandus. Commonentes etiam fraternitatem tuam, vt nullum de altera eligi permittas ecclesia, nisi forte inter clericos earumdem ciuitatum, in quibus visitationis impendis officium, nullus ad episcopatum dignus, quod euenire non credimus, potuerit inueniri: prouisurus ante omnia, ne ad hoc cuiuslibet conuersationis vel meriti laicæ personæ aspirare præsumant, & tu periculum ordinis tui, quod absit, incurras. Monasteria autem si qua sunt in ipsius parochia constituta, sub tua cura disposito, neque quousque illic prius fuerit episcopus ordinatus, esse concedimus, vt sollicitudinis tuæ vigilantia, proposito suo congrua, Deo iuuante, actione respondeat. Data pridie Kalendas Martii, indictione decima.

Grat. dist.
61. cap. 11.